

[Skatteministeren]

nogen former for kreativ tænkning eller andet at gøre.

Hr. Flemming Hansen spurgte, om vi ved, hvor mange der benytter ordningen. Det ved vi, og jeg vil gerne give tilsagn om, at vi til udvalget oversender den lille redegørelse, som blev sendt til Europa-Kommissionen, fordi det var et forslag, som skulle notificeres, ligesom dette nye forslag skal notificeres i EF. Det er en del af notifikationsbetingelserne, at vi hvert år giver en redegørelse for, hvem der benytter ordningen. Det er med baggrund i den redegørelse, vi kan se, hvilke virksomheder og personer der har benyttet sig af ordningen, og til hvilke vi kan rette henvendelse og få en meget konkret vurdering med henblik på en senere samlet vurdering.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 51:

Forslag til folketingsbeslutning om skattefradrag for privates lønudgifter til hjemmeservice.

Af Flemming Hansen (KF) og Pia Larsen (V) m.fl.

(Fremsat 19/1 94).

Forslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Skatteministeren (Stavad):**

I det fremsatte forslag til folketingsbeslutning vil Venstre og De Konservative pålægge regeringen inden udgangen af april 1994 at indføre skattefradrag for privates lønudgifter i forbindelse med hjemmeservice.

Der er netop indført et tilskud til hjemmeservice. Dette tilskud er først trådt i kraft den 1. januar 1994. Det er derfor for tidligt at vurdere resultaterne allerede nu. Tilskudsloven er blevet vedtaget for en 3-års-periode, netop for at vi skulle kunne vurdere resultaterne, efter at ordningen har virket i praksis.

Ganske mange mennesker og virksomheder har endvidere startet virksomhed eller har ansøgt om godkendelse efter reglerne for tilskud til hjemmeservice. Derfor ville det også være helt urimeligt, om vi nu – en måned efter, at reglerne er trådt i kraft – pludselig gik i gang med at lave dem fuldstændigt om. Det arbejde, der allerede er foregået med opbygning af tilskudsordningen, ville være spildt også for de personer og virksomheder, der har investeret i ordningen, hvis vi nu ændrer kurs, inden vi rigtig er kommet i gang, og inden ordningen er indarbejdet.

Venstres og De Konservatives forslag vil give fradrag på toppen af indkomsten. Det vil give større fradrag til dem, der har stor indkomst, end til dem, der har en lille indkomst. Regeringen mener ikke, at dette er i overensstemmelse med, at fradrag i skatten jo ellers i vid udstrækning gøres ens for alle. Eksempelvis vil det udbytte, de fleste pensionister vil få ved ordningen som foreslået af V og K, være langt mindre end for familier med højere indkomster. Det er åbenbart i god overensstemmelse med Venstres og De Konservatives fordelingspolitiske holdninger, men som altså ikke deles af regeringen.

Et skattefradrag vil betyde, at den fortrykte selvangivelse i mange flere tilfælde end ellers ikke vil være fyldestgørende. Fradraget er jo ikke et fradrag, som kan fortrykkes; det er kun skatteyderen selv, der ved, hvor stort det er. Man kan da godt frygte, at mange mennesker, der benytter privat hushjælp, ville have besvær med årets udgang at udfylde selvangivelsen rigtigt. Ordningen risikerer enten at blive kvalt i papir og bureaukrati for de familier, der anvender den, eller at kunne misbruges til fradrag, som aldrig bliver beskattet hos modtageren.

De eksisterende regler er derimod bygget op således, at vi sikrer, at kommunen får en viden om, hvem der modtager tilskuddet. Det har været målsætningen, at den derved er med til at bringe sort arbejde frem i lyset og at omdanne det selv-arbejde til flere ordinære job.

[Skatteministeren]

Hvis den foreslåede fradragsordning skal nå de samme mål, må løn til den, der udfører privat hjemmeservice, gøres til A-indkomst. Det betyder, at den almindelige husholdning bliver arbejdsgiver og skal indeholde A-skat. Det er ikke nogen administrativ forenkling, og den almindelige forbruger har typisk ikke prøvet det før. Hvis der fortsat i en sådan ordning forekommer sort arbejde, vil det ikke alene være arbejdstagerens ansvar, men også husstandens, der så ikke indeholder A-skat, som den skal.

Man kan selvfølgelig i en fradragsordning overveje at opgive kravet om at indeholde A-skat, men det vil betyde, at vi reelt kan komme til at yde tilskud til sort arbejde. Det føler jeg er helt uantageligt, og det er i øvrigt også i strid med forslagsstillernes udtalte intentioner.

I virkeligheden tror jeg, at en fradragsordning vil opleves som meget mere besværlig end den eksisterende tilskudsordning også for skatteyderne. Det er således ikke tilrådeligt nu at skifte teknik fra tilskud til fradrag og slet ikke på et tidspunkt, hvor 3-års-perioden først lige er begyndt, og hvor vi endnu ikke for alvor har indhøstet erfaringer for, hvordan ordningen virker.

Endelig skal det også med, at regeringen har besluttet at styre finanspolitikken med hård hånd. Et fradrag som foreslået af Venstre og De Konservative vil betyde, at vi mister styringen af den udgift, som ordningen indebærer. Vi ville intet vide om, hvor mange penge der fosser ud af kassen, da der er tale om et rent tagselvord; også derfor vil regeringen advare imod forslaget.

Alt i alt skal jeg konkludere, at jeg på regeringens vegne afviser forslaget.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Jeg takker for ministerens svartale. Den undrer mig ikke særlig meget, for betontænkning i Socialdemokratiet er jo endnu ikke ophørt helt.

Ministeren siger, at det vil give et fradrag på toppen af indkomsten. Men så skulle ministeren læse, hvad industriministeren sagde, da vi diskuterede lovforslaget i sin tid. Da sagde den daværende industriminister, at denne ordning forventedes netop at blive brugt af mange pensionister, og de har dog ikke deres indtægt på

toppen – de fleste af dem mig bekendt slet ikke efter skattereformen.

Jeg vil sige til skatteministeren, at dette med »på toppen« forstår jeg ikke helt. Hvis man får et tilskud på 65 kr. i timen, så må det da også have en større værdi for en, der tjener mange penge, end for en, der tjener få. Så det giver da ingen forskel, om man trækker det fra i skat og lægger det til et sted, eller man tager det på toppen, som ministeren siger. 65 kr. i timen må da være mere værd for en, der har en beskatningsprocent på 70 i den sidste ende, end for en, der har en på 40, så vidt jeg kan regne ud.

Skatteministeren (Stavad):

Det er måske lidt usædvanligt, men alligevel lige en enkelt bemærkning til hr. Flemming Hansen, så vi ikke får kørt debatten ud på et helt forkert spor.

Når man får fradraget på toppen af indkomsten, betyder det eksempelvis for en pensionist, der jo typisk har under 130.000 kr. i indkomst, at den skattemæssige værdi af fradraget i en gennemsnitskommune i 1994 er på omkring 44 kr. for hver 100 kr., man trækker fra. Hvis det er en person, der har en indkomst over 240.000-250.000 kr., så er værdien – så vidt jeg husker – omkring 66-67 kr. for hver 100 kr., man trækker fra. Så alle får på toppen, men værdien er vidt forskellig.

Derfor skaber dette forslag større ulighed end regeringens ordning, der giver de samme kroner i tilskud uafhængig af, om man har en høj indkomst eller en lav indkomst. Det er klart til fordel for pensionisten med den lille indkomst.

(Kort bemærkning).

Pernille Sams (KF):

Ministeren sagde i sit første indlæg, at regeringens ordning var 3-årig, og at den nu skulle have tid til at løbe i de 3 år for derefter at blive vurderet.

I den anledning vil jeg stille ministeren det uddybende spørgsmål, om regeringen virkelig har i sinde at holde fast ved, at tilskuddet til hjemmeservice skal køre i alle tre år, selv om det undervejs – og måske endda meget hurtigt – vil stå klart for enhver, at det er en kæmpe fiasko. Vil man så holde fast i, at ordningen skal køre i alle tre år? Og hvornår vil man un-

[Pernille Sams]

der alle omstændigheder, hvis regeringen ikke vil holde fast i alle de tre år, begynde at tage de vurderinger, som indløber her hver dag, op til revision i sin indre sjæl?

Det andet, jeg er nødt til at anholde i ministerens bemærkninger, er, at skatteministeren sagde, at pengene efter vores forslag ville fosse ud af statskassen, uden at vi havde mulighed for at kontrollere, hvor stort beløbet ville blive. Dertil må jeg sige, at det passer jo da i hvert fald ikke. Alle de penge, der vil fosse ud af statskassen på denne måde, bliver jo beskattet igen hos modtageren. Der er jo ikke én krone, der efter vores ordning trækkes fra i skat, uden at den også bliver beskattet igen hos modtageren. Derfor holder det argument jo i hvert fald ikke, og det er jo i virkeligheden regeringens hovedargument. Mon ikke regeringen skulle revurdere, om det ikke i virkeligheden var en meget god idé, at man tager det argument væk.

Pia Gjellerup (S):

Da jeg hørte den konservative ordførers spørgsmål til skatteministeren før, forstod jeg en lille bitte smule bedre baggrunden for, at dette forslag kunne komme frem, for der er øjensynlig nogle ret markante misforståelser med hensyn til, hvordan et fradrag på toppen virker.

Jeg har generelt haft svært ved at forstå, hvorfor der har været en sådan stor dans om det at få fradrag i stedet for tilskud. Der sker det med et fradrag, at man skal betale den samlede regning. Man kan måske, hvis man i september året før kan vurdere, hvor meget man nu vil benytte en sådan ordning, få den indregnet i sin forskudsopgørelse, eller også kan man løbende over året få den ændret en gang imellem for at få fordelt værdien af fradraget på de 12 måneder, man betaler skat. Men man skal altså betale hele regningen, når den kommer, eller også må man affinde sig med at komme til at skyde skævt i forskudsopgørelsen med hensyn til, i hvilket omfang man vil bruge ordningen, og så vente, til man eventuelt får en overskydende skat eller slipper for en restskat i året efter, at man har betalt regningen. Jeg tror, at enhver må kunne se, at det er et ret indviklet system.

I det hele taget har vi herinde talt meget om, at vi har et meget indviklet skattesystem. Nu skal vi altså have viklet arbejde, der udføres i

hjemmet, ind i det også. Jeg kan ikke se, at det skulle være særlig enkelt.

Man har da heldigvis også afholdt sig fra det på andre områder. Jeg fandt forleden – meget inspirerende i forhold til debatten her – en tandlægeregning derhjemme. Den lød på det dobbelte af det, jeg rent faktisk skulle betale, for dér fratrækkes selvfølgelig sygesikringens andel, inden man skal betale tandlægen.

Tænk, hvis man skulle betale det dobbelte – altså det fulde beløb – og så sende regningen til skattevæsenet, som så først i næste års skat ville kunne indregne et fradrag svarende til det tilskud, man ellers havde fået med det samme.

I Socialdemokratiet synes vi, at det er meget vigtigt, at det kæmpe skattesystem holdes udenfor, og at det bliver så nemt at administrere som overhovedet muligt, nemlig ved, at det ikke er de enkelte forbrugere, der skal have et mellemværende med det offentlige, men kun de enkelte firmaer. Der vil det kunne gå meget lettere. De vil være bedre rustet til at lave deres regnskab over de 65 kr., der fratrækkes for hver time, der ydes. De fratrækkes umiddelbart på regningen, og så er forbrugeren ude over det problem. Man skal ikke tænke på det mere. Man kan faktisk smide regningen væk.

Spørgsmålet om den asociale fradragsordning var skatteministeren inde på, og det vil jeg så ikke bruge mere tid på. Men spørger man om, hvad fradraget egentlig er værd for de mere almindelige indkomstgrupper, kan man sige, at hvis fradragsordningen skal være konkurrencedygtig, skal den aftalte timepris helt op på over 145 kr., før det er til gunst for én at have en fradragsordning. Det er i øvrigt et beløb, der vil stige over de kommende år, fordi skattereformen bliver indført successivt. Det vil sige, at man med en fradragsordning kommer til at narre alle de mange, som aftaler sig til ordninger til en pris lavere end 145 kr. Og det vil være mange, fordi den indførte ordning netop er designet til og indrettet på, at det er enkle ting, der skal laves i ens hjem, og det kan man betale sig fra mod at få dette tilskud.

Så er der en ting, som jeg synes er værd at bemærke i denne debat: Det er den revolution, der er sket i forhold til, hvor meget man skal arbejde for at kunne betale sådan en time. Tag er man en sådan rengøringstime til 145 kr. og et medlem af det danske samfund, der tjener et sted omkring 200.000-250.000 kr., skulle ved-

[Pia Gjellerup]

kommende forbruger i 1993 arbejde 3½ time for at betale denne rengøringstime. I år med hjemmeserviceordningen og skattereformen er denne arbejdstid halveret fra 3½ time til 1¾ time, og den tid går i øvrigt yderligere lidt ned til 1½ time, når skattereformen er gennemført fuldt ud. Det vil sige, at man altså har gennemført en afgørende revolution.

Jeg vil se, om jeg senere hen får tid til at regne lidt på, hvad det er, man får for 1 mia. kr. Man får flere arbejdspladser for 1 mia. kr. med det forslag, der er gennemført, end med det forslag, Venstre og De Konservative lægger op til, hvorfor vi afviser det.

Pernille Sams (KF):

Jeg tager ministerens tavshed over for mit spørgsmål fra før som et udtryk for, at regeringen anerkender, at jeg har ret i mit udsagn om, at pengene ikke fosser ud efter vores forslag, men tværtimod at hver eneste krone, der fra-trækkes, også bliver beskattet igen hos modtageren.

Det kan næppe undre, at Det Konservative Folkeparti synes, at det er et vældig godt princip, der kommer til udtryk i dette beslutningsforslag, nemlig at private skal have fradrag for lønudgifter på linje med, hvad firmaer har.

Sagen er jo i al sin enkelhed, at det er vores ekstremt hårde beskatning af arbejdskraft, der får mange job til at forsvinde i disse år. Behovet for, at private skal have udført servicearbejde, er der i hvert fald. Personerne, der kan og vil udføre arbejdet, er der også. Problemet er, at private serviceydelser dobbeltbeskattes i dag, og derfor bliver de ikke udført, i hvert fald ikke officielt og skattepligtigt. Enten gør man det selv i dag, eller også gøres det sort. Der er kun én vej, som er rigtig og farbar, hvis vi vil ud af dette problem, og det er at tage fat i det grundlæggende i årsagen til problemet – og det er dobbeltbeskatningen.

Det har vi gjort med dette forslag ved at foreslå fradrag for lønudgifter, som afholdes af private. Dermed bliver lønudgiften kun beskattet én gang, nemlig hos modtageren og ikke som nu både hos den, der betaler, og den, der modtager pengene. Hermed sidestiller vi private og virksomheder, og det er virkelig et forslag, der vil kunne få mange job frem og blive officielle og i øvrigt sætte meget nyt i gang. Ikke mindst vil det jo også være job, der kan fjerne nogle af de eksisterende misbrugsmuligheder.

Ugebrevet Mandag Morgen beskriver i denne uge f.eks., hvordan man med et helt elementært personligt netværk kan malke de offentlige kasser for enorme summer, uden at det medfører andet arbejde end det helt teoretiske, der er i de ændringer, som kan komme i regeringens statistikker. Det er virkelig beskrevet på en måde, så enhver må slå syv kors for sig og sige: Tak skal du have!

Jyllands-Posten beskrev også i går fiaskoens omfang, og den ene organisation efter den anden og masser af virksomheder protesterer over det konkurrenceforvridende element, der er i regeringens ordning.

Men det er ikke kun på det overordnede økonomiske plan, at vores fradrag vil være at foretrække frem for regeringens tilskud. Også på det rent praktiske plan – hvis vi ser bort fra alle de her misbrugsmuligheder – er jeg da bekendt med, at mange afstår fra at bruge regeringens ordning, fordi det at have et menneske i sit hjem til at løse en eller anden opgave ofte kræver en eller anden form for personligt til-lidsforhold. Derfor vil man ansætte et menneske, man kender, og det vil vores fradragsmo-del automatisk tage højde for. Det er en stor barriere i regeringens ordning, at man ikke kan ansætte det menneske, man på forhånd har til-lid til, men må tage en, som nu bliver sendt ud af en tilfældig virksomhed.

Det må også være meget tankevækkende for regeringen, at den nu har brugt 12½ mio. kr. på markedsføring af en ordning, der stadig herefter er en fiasko. Det må sige selv regeringen, at det ikke er et spørgsmål om, at befolkningen ikke kender ordningen, men simpelt hen et spørgsmål om, at man har valgt den forkerte ordning, at ordningen er for dårlig. Det har vi ganske vist påpeget hele tiden, for det er et udtryk for sund fornuft, at problemet skal løses dér, hvor det er, nemlig i skattereglerne.

Vi håber, at regeringen vil se sådan på det, at det er vigtigt at få gang i alle disse arbejdspladser, og derfor vil støtte dette forslag, som også kan få reduceret det sorte arbejde, frem for at regeringen skal blive ved med at forfølge sin egen model, som er og vil vedblive at være en konkurrenceforvridende fiasko.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Det kunne lyde, som om Venstre og De

[Pia Gjellerup]

Konservative har opfundet det helt særegne for deres model, at de penge, der bliver betalt af forbrugerne og så derefter fratrukket, bliver beskattet. Jamen det gør de da sandelig også i det forslag, der er gennemført, og som virker i dag. Det er altså ikke spørgsmålet, om de penge, der betales af forbrugeren, bliver beskattet eller ej. Det er et spørgsmål om, hvordan de penge, der kommer fra det offentlige, skal komme. Skal de komme i form af et tilskud, der er ens for alle, eller skal de komme i form af et fradrag, som vil rode rundt i hele skattesystemet?

De tusinde bilags tid skal genindføres og så oven i købet på en sådan måde, at det fradrag, der gives f.eks. til et folketingsmedlem, vil være en halv gang større end det fradrag, en folketingsbetjent kan opnå for at arbejde inden for disse mure. Jeg synes, det ville have været fint, hvis man havde kommenteret det i den konservative ordførertale. Men jeg kan godt forstå, at det ikke bliver kommenteret, for det er et utrolig usympatisk træk i selve forslaget.

Hvad angår dobbeltbeskatningen, så letter man jo faktisk en meget stor del af skatten, når man laver en tilskudsordning. Hvis man nu tænker tanken videre med tandlægeregningen, som jeg nævnte før, skal vi så også kunne trække den fra? Det er jo også tandlægens løn, vi for en stor dels vedkommende betaler, og klinikassistentens løn, osv. Og hvad med bagerregningen? Når vi går hen og køber brød hos bageren, er en meget, meget stor del af prisen jo arbejdslønnen. Skal vi også kunne trække den fra med henvisning til dette dobbeltbeskatningssynspunkt?

Altså: Er synspunktet, at det danske nationalprodukt skal kunne beskattes én gang ét sted og så finito for det år, så tager vi fat næste år igen? Det tror jeg ikke er et synspunkt, der kan holde for ret mange prøver, men jeg vil gerne høre, om det er muligt i en kort besvarelse at forklare os det.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil godt sige tak til fru Pernille Sams for to tredjedele af talen. Det er dejligt at høre, at Det Konservative Folkeparti bakker op om regeringens linje, nemlig at vi skal have de her job frem og have folk i gang med nogle af de job, der ellers ikke bliver udført i det danske samfund.

Alle de principper er vi jo helt enige om. Det, vi diskuterer, er jo metodedelen, men jeg synes, det er glædeligt at vide, at oppositionen bakker op om regeringens politik her. Om selve ordningen blev der brugt store ord fra fru Pernille Sams: Dette er en fiasko. Man har næsten indtryk af, at det er århundredets fiasko. Jeg vil godt minde om, at det er den 2. februar i dag. Mig bekendt har ordningen virket i 33 dage. Det er ikke ret mange. Lad os nu lige vente.

Fru Pernille Sams er så optaget af de kreative mennesker – både på Mandag Morgen og Jyllands-Posten, kan jeg forstå – der hjælper med at udtænke, hvordan man skal malke statskassen. De brokker sig jo så i øvrigt begge steder bagefter over, at statens underskud er for stort. Det kan de så ikke forstå det bliver, men det er jo klart, at hvis de ligefrem anviser, hvordan man kan malke statskassen, så hjælper det lidt på underskuddets størrelse.

Men jeg vil da godt spørge fru Pernille Sams, om det overhovedet ikke har strejft Det Konservative Folkeparti, at man kan bytte fradrag med genboen – eller naboen – eller nevøen – eller hvem det nu er, man har lyst til at bytte fradrag med. Lad være at stå op og påstå, at der ingen misbrugsmuligheder er, når det drejer sig om fradrag, og at der kun er misbrugsmuligheder, når der er tale om tilskud, for det er ikke i overensstemmelse med sandheden.

(Kort bemærkning).

Pernille Sams (KF):

Det er meget spændende at høre hr. Peter Duetoft stå her og være lidt imod vores fradragsordning, som han jo ellers har været meget positiv over for i andre sammenhænge. Men det skal jeg så holde lidt lav profil med, for det er vel ikke god tone, når man nu er et regeringsparti, at sige noget positivt om vores forslag, kunne jeg forestille mig.

Men så vil jeg gerne spørge hr. Peter Duetoft: Hvornår må vi vurdere ordningen? Hr. Peter Duetoft gjorde meget ud af at sige, at den kan vi slet ikke vurdere endnu; vi kan ikke sige endnu, at det er en fiasko. Jeg spurgte skatteministeren før, hvornår regeringen vil være med til at vurdere ordningen. Jeg fik ikke noget svar. Derfor vil jeg spørge hr. Peter Duetoft: Hvornår må vi vurdere, om ordningen er en fiasko eller ikke en fiasko?

[Pernille Sams]

Så vil jeg gerne sige til hr. Peter Duetoft, at det med, at man bare kan bytte fradrag i vores model, medfører jo, at man bytter indkomstskattepligt. Et fradrag står ikke alene, for når man får et fradrag, medfører det samtidig, at en anden får en skattepligt. Derfor kan man ikke bare bytte fradrag. Man får samtidig tillagt en indkomst, som skal beskattes.

Uanset fru Pia Gjellerups mange ord er det et faktum, at med regeringens ordning er privat arbejde, der bliver udført på denne her måde, stadig dobbeltbeskattet. Uanset om man så laver den ene eller den anden tilskudsordning eller sætter den ene eller den anden kunstige lap på et skørt system, så er der stadig væk tale om en dobbeltbeskatning af arbejde. I og med at arbejde er noget, vi har meget lidt af i Danmark, men som vi gerne skulle have frem til overfladen, så er det ikke hensigtsmæssigt at dobbeltbeskatte arbejde.

Det kan jeg forstå vi er uenige om, og det vil vi så vedblive at være. Men jeg kan ikke forstå fru Pia Gjellerups store harme over, at den højtlønnede, som betaler meget mere i skat end den lavtlønnede, i teorien får et par kroner mere ud af et skattefradrag på et vist antal kroner. Når der er en lille smule forskel i fradragets størrelse mellem den, der betaler 200.000 kr. i skat, og den, der betaler 50.000 kr. i skat, når der i forvejen i vores progression ligger, at den, der tjener mere, betaler relativt mere i skat, så gør det heller ikke så meget, om der er en anelse større rabat i den ende. Det kan jeg ikke blive så forarget over.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Nu har jeg principielt aldrig noget problem med at støtte et forslag fra Det Konservative Folkeparti, når de får en god idé. Det er bare så sjældent i øjeblikket, de får gode ideer. Men jeg har ikke sådan et princip om, at det kan jeg ikke.

Jeg vil så godt sige, at for mig at se må man da mindst lade sådan en ordning køre et år, før man begynder at vurdere den. Alt andet ville da være tumbet.

Lad mig bare tage mig selv som eksempel. Jeg blev spurgt af B.T. mellem jul og nytår, om jeg var glad for den lov, og om jeg havde tænkt mig at udnytte den. Jeg jublede rundt og sagde, at det ville jeg gerne, for som aleneboende

er det jo meget rart, om man skulle kunne få noget hjælp udefra. Men jeg må da indrømme, at jeg ikke har fået gjort det endnu. Det er altså over en måned siden. Sådan er der nok mange, der har planer om, at det vil de nok, men ikke rigtig har fået gjort det endnu. Derfor synes jeg nu nok, at 33 dage er lidt lidt.

Så må jeg sige til fru Pernille Sams, at jeg forstod godt finten, for CD har jo altid talt for fradrag f.eks. i forbindelse med vedligeholdelse, og jeg må sige til fru Pernille Sams – hvilket fru Pernille Sams også ville vide, hvis hun havde fulgt debatterne tidligere – at dér har CD rent faktisk fundet ud af, at vi kunne blive klogere. For en kendsgerning er det altså, at ved tilskud er der en ganske stor gruppe mennesker, der kan få gavn af denne ordning, og som ikke vil kunne udnytte et fradrag. Det var faktisk det, vi lærte i forbindelse med vedligeholdelsesfradraget, som vi altid har talt om. Ja, ja, det er jo ikke forbudt at tage fejl i politik. Jeg tror, det var omkring 200.000 mennesker, der havde mulighed for at få andel i tilskuddet, men som ikke kunne udnytte et fradrag.

Derfor kan man ikke bare altid sige, at fradrag er godt, fru Pernille Sams.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Det er både til hr. Peter Duetoft og til fru Pia Gjellerup, som jo er så imponeret over antallet af udøvere her. Jeg skal nok vende tilbage til, hvor meget jeg tror antallet er og bliver. Men jeg kan da huske, at industriminister Jan Trøjborg regnede med, at det ville være 8.000 job, man skabte. Men jeg vil nok sige, at selv om man skulle vente en enkelt dag som hr. Peter Duetoft, er der temmelig langt til 8.000.

Det skyldes naturligvis, at forudsætningerne er forkerte. For det første er det forkert, at man tror, folk vil lade sig administrere og sende ansøgning ind om at få lov at få nogle tilskud, altså den typiske betontækningsmodel, i stedet for at gøre det enkelt. For det andet, da industriminister Jan Trøjborg fremsatte forslaget, gik han ud fra, at hvis hjemmeservice kostede omkring 110-120 kr. i timen og man fik 65 kr. i tilskud, var det helt fornuftigt. Ja, så ville det måske alt andet lige have været helt fornuftigt. Men de priser, firmaerne opererer med, ligger altså fra 110 til 185 kr. efter tilskudet, og jeg tror ikke, der er så forfærdelig man-

[Flemming Hansen]

ge pensionister, der synes, det er særlig morsomt at betale det for at få 65 kr. i tilskud i timen.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Ja, vi kan altså forstå på fru Pernille Sams, at der er et helt særligt dobbeltbeskatningsproblem på ét punkt i Danmark, og det er, når man betaler nogen for f.eks. at gøre rent hjemme hos sig; dér er det et problem at få et tilskud til det frem for at få et fradrag. Ved at få et tilskud bliver man dobbeltbeskattet, men hvis man får et fradrag, bliver man ikke dobbeltbeskattet.

Hvad så med hensyn til bageren og med hensyn til tandlægen? Jeg synes, der burde være en konsekvens i fru Pernille Sams' holdning, men det er måske for meget forlangt.

Så er der spørgsmålet om alle disse muligheder, der er for misbrug. Der er jo intet af det, vi gennemfører herinde, som ikke ville kunne misbruges, hvis man vil. Det blev tilbagevist med, at hvis man lavede en fradragsbytning, måtte man også lave bytning af det arbejde, som skal indkomstbeskattes.

Det er nøjagtig det samme med tilskud. Hvis man har regninger, hvor man trækker tilskuddet fra, skal de regninger selvfølgelig beskattes. Det er oven i købet lavet sådan i det forslag, der er gennemført af regeringspartierne, at dér er man sikker på, at det kommer til beskatning. I det forslag, der ligger her fra K og V, er man ikke sikker på, at det kommer til beskatning. Jeg vil anerkende, at man siger fra V og K, at det synes man det skal, men jeg kan da så i hvert fald sige, at forslaget ikke er effektivt med hensyn til det.

Så siger fru Pernille Sams: Hvorfor skulle det ikke være en lille smule billigere for dem, der i forvejen betaler så meget i skat? Ja, den dér lille smule er 50 pct.! Det skal være 50 pct. billigere for mig at få gjort rent, end det skal være for en pensionist. Det kan jeg simpelt hen ikke se meningen i. Hvorfor skulle det være 50 pct. billigere for mig? Jeg har, efter at jeg har betalt min store skat, absolut meget mere tilbage, end pensionisten har.

Så må jeg på det skarpeste afvise, at man kun kan have tillid til folk, der snyder i skat, for det er i virkeligheden det, fru Pernille Sams siger med, at man skal ansætte nogle menne-

sker, man har tillid til. Hvis man ansætter nogle mennesker i et firma, går jeg ud fra, firmaerne er så dygtige, at de laver nogle ordentlige aftaler med de mennesker, de skal betjene, så de finder en medarbejder, som vedkommende forbruger har tillid til.

Pernille Sams (KF):

Det er jo bemærkelsesværdigt at høre hr. Peter Duetoft, fordi det er lidt sjovt at tænke på, at CD faktisk skiftede holdning og ændrede deres sympati fra at gælde fradragsmodellen til nu at gælde denne tilskudsmodel, den dag de trådte ind i den nuværende regering. Men det er i orden. Vi har accepteret det, og jeg hygger mig lidt med tanken.

Jeg kan forstå på hr. Peter Duetofts bemærkninger, at regeringen har fredet ordningen i et år. Jeg vil så spørge, om det gælder i alle tilfælde, for som Ugebrevet Mandag Morgen har beskrevet det i dag, kan det hurtigt komme til at blive en omsiggribende forretning, hvis man følger den netværksmodel, som er beskrevet. Så skal der nok komme mange job i statistikken, og der skal nok fosse mange penge ud af statskassen. Men der kommer jo ikke reelle job ud af det. Reelt kommer der ikke flere i arbejde, og derfor kunne man da godt forestille sig, at det kunne blive nødvendigt for regeringen at se realiteterne i øjnene, inden der er gået et år.

Til fru Pia Gjellerup vil jeg bare sige noget om, hvorfor vi ikke kan sammenligne med bageren og tandlægen. Hvis man ansætter en bager for at komme og bage morgenbrød til én hver morgen, har man fradrag for lønudgiften. Vores princip går ud på, at hvis man ansætter folk til at komme og udføre et stykke arbejde, som man ville kunne gøre i en virksomhed, har man et fradrag. Hvis man derimod går hen og køber et stykke morgenbrød hos bageren, har man ikke ansat bageren. Derfor er der en forskel på det.

Fru Pia Gjellerup synes, vi er meget asoci-ale, fordi vi mener, at det er i orden, at der er forskel på trækprocenter her i landet. Jamen sagen er jo, at når trækprocenten er 50 pct. større for nogen, er vilkårene jo, som de er. Det kan vi ikke ændre på ved en model som denne her. De mennesker, vi flår hårdast i skat, får også en lille smule mere rabat. Men det hænger nøje sammen, og det er vel, fordi de betaler langt mere i skat.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Det er klart, jeg har formentlig ikke fru Pia Gjellerups meget veludviklede hjerne – men der er altså noget med det asociale, som jeg er nødt til at spørge fru Pia Gjellerup om.

Fru Pia Gjellerup siger, at vores fradragsmodel er asocial, og spørger: Hvorfor skal det være mere værd at få gjort rent efter vores model? Hvorfor skal det have en større værdi for fru Pia Gjellerup end for en pensionist, tror jeg fru Pia Gjellerup sagde.

Det må da være nøjagtig det samme med tilskudsmodellen. 65 kr. i timen – jeg vil gerne belæres af skatteministeren, bestemt – må da være mere værd for en, der har en høj trækprocent, end for en, der har en lav. Man skal da tjene ca. 200 kr. for at have 65 kr., og man skal tjene mindre, hvis man har en trækprocent på 40.

Det vil jeg gerne have forklaret med det samme, for ellers er der noget, jeg totalt har misforstået.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Den udgift, det offentlige har, vil, som regeringspartierne har vedtaget det, være 65 kr. udbetalt til forbrugeren for hver time, forbrugeren ønsker at bruge ordningen. Med Venstres og De Konservatives forslag vil tilskuddet, som man så kunne sige der ligger i fradragsværdien, være meget forskelligt – ikke en lille smule, fru Pernille Sams, men meget forskelligt afhængig af, om man har en høj eller en lav løn.

Jeg synes, at helt afgørende for, om vi overhovedet kan tro, der er nogen saglig mening med det forslag, Venstre og De Konservative stiller, må det være, om vi kan få et svar på: Hvorfor skal det være 50 pct. billigere at få gjort rent hjemme hos mig, end det skal være for en pensionist? Det svar må vi have krystalklart. Det må være meget enkelt at svare på, for det er en forholdsvis central del af Venstres og De Konservatives forslag.

Så vil jeg også gerne have svar på det her med den tilfældige ansatte, som firmaerne skulle stange en forbruger ud. Jeg synes, det er udtryk for en dyb mistillid til mennesker, der går i aktivitet i Danmark for at lave noget. Ville

et firma sende bare sådan en tilfældig ud til de mennesker, som er forbrugerne? Man vil da selvfølgelig lave en fornuftig aftale med det pågældende firma, så man får én hjem hos sig, som man vil være tilfreds med og have tillid til.

Det tror jeg da også er det, De Konservative må mene om dansk erhvervsliv, at det ville være indrettet på at sørge for, at forbrugerne får en tilfredsstillende løsning for de penge, de har til rådighed.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil gerne sige undskyld til fru Pernille Sams. Dybtfølt undskyld. Undskyld for, at CD havde politisk indflydelse i forbindelse med dannelsen af regeringen.

Det er jo logisk, at dette forslag er kommet i forbindelse med dannelsen af regeringen, for Venstre og De Konservative har aldrig nogen sinde kunnet finde et flertal i dette Ting hverken for en fradragsordning eller en tilskudsordning, for flertallet har ikke villet have det.

Men i forbindelse med regeringsforhandlingerne lykkedes det faktisk CD at få dette forslag ind; kompromiset mellem de fire nuværende regeringspartier blev en tilskudsordning, og det syntes vi var bedre end ingenting. Dette er et af de punkter, hvoraf man kan se, at CD sad med ved forhandlingsbordet og faktisk fik noget ud af det, fru Pernille Sams. Det er det, der hedder realpolitik, men det ved Det Konservative Folkeparti ikke meget om lige i øjeblikket.

Anden næstformand (Grove):

Fru Pernille Sams for en kort bemærkning, og så går jeg videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Pernille Sams (KF):

Jeg skal gøre det meget kort, og jeg skal give et kort og præcist svar på fru Pia Gjellerups spørgsmål.

Svaret er, at fru Pia Gjellerups trækprocent er 50 pct. større end den, fru Pia Gjellerup sammenligner sig med. Så enkelt er det. Fru Pia Gjellerup betaler langt mere i skat – faktisk 50 pct. mere – af hver krone, hun tjener, end den person, som fru Pia Gjellerup sammenligner sig med, gør.

Pia Larsen (V):

Regeringen fremsatte sidste år forslaget om hjemmeserviceordningen, og den blev vedtaget og har nu været i kraft i et stykke tid, og efter Venstres vurdering er dens succes i hvert fald på længere sigt yderst tvivlsom.

Venstre stemte imod forslaget i sin tid, og vi er stadig imod ordningen, som er dyr at administrere på grund af den måde, den er udformet på. Derfor opfordrer vi regeringen til at ændre loven, således at der ikke længere er tale om en tilskudsordning, men en fradragsordning.

Efter Venstres opfattelse ligger pengene nu engang bedst i borgernes lommer, således at den enkelte selv kan bestemme, hvad han eller hun vil bruge sine penge til. Venstre tror ikke på, at borgerne ønsker at bruge deres penge på en omkostningstung, bureaukratisk tilskudsordning.

Så er der også det, at når staten giver tilskud til borgeren, gør vi borgeren afhængig af statskassen, men hvis vi giver fradrag, gør det staten afhængig af borgeren, og Venstre ønsker ikke, at borgeren skal være afhængig af staten.

Jeg vil undlade at komme ind på den skatte-tekniske problematik, som de tidligere ordførere har beskæftiget sig med, men blot påpege endnu et element: at det er vigtigt, at den person eller den familie, der vil benytte hjemmeserviceordningen, helt selv kan vælge, hvem man vil have inden for sine døre. Det er et spørgsmål om tillid, hvem man overlader et tomt hus eller en tom lejlighed til. Det er muligt, at det i mange tilfælde vil være et lige så frit valg, når man taler om de virksomheder, der skal godkendes af kommunen efter den nuværende ordning, men regeringen kan altså ikke overse de indvendinger, der er kommet fra alle sider i samfundet, om, at man ikke længere selv kan vælge, hvem man vil have til at hjælpe med rengøring osv.

Til slut vil jeg sige, at selve formålet med hjemmeserviceordningen jo bl.a. var, at regeringen ønskede at komme det sorte arbejde til livs og nedsætte antallet af ledige. Det kan vi stadig være enige i i Venstre, og det forslag om en fradragsordning, som vi kommer med i stedet for tilskudsordningen, vil ikke ændre på, at målsætningen om at komme sort arbejde til livs og mindske antallet af ledige opfyldes.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Venstre var med til at fremsætte dette beslutningsforslag på et endnu tidligere tidspunkt end i dag selvfølgelig, hvor man end ikke havde 33 dage at vurdere det i, men noget med en snes dage.

Jeg vil gerne spørge, hvad Venstres succeskriterier for denne tilskudsordning er. Hvad, hvis det nu bliver en succes, og hvornår er det en succes? Vil man så synes, at – nå ja, men så var det i orden, så tog vi alligevel fejl, eller vil man under alle omstændigheder altid sige, at man vil have fradrag, man vil have beskæftigelse i hjemmet proppet ind i skattesystemet, koste hvad det vil? Ligeegyldigt om tilskudsordningen bliver en succes, så skal det puttes ind i skattesystemet. Det kunne være rart at vide.

Så vil jeg gerne spørge fru Pia Larsen, hvor det særlig bureaukratiske i tilskudsordningen er. Er det ikke meget enkelt for forbrugeren at købe en ydelse, få trukket tilskuddet fra og betale, og så er man ude over alle problemer? Er det ikke mere bureaukratisk for dem, der vil bruge ordningen, at de skal gemme deres regninger, de skal have det til at cykle igennem skattesystemet med det resultat, at de først får pengene på et eller andet senere tidspunkt? Hvis de ikke får dem på et senere tidspunkt, skal de så til at tænke over et år i forvejen, hvor mange serviceydelser de nu vil købe, for at kunne tage højde for det i deres forskudsregistrering? Er det ikke temmelig bureaukratisk for den enkelte?

Det er ellers noget af det, jeg synes vi langt hen ad vejen har været enige om i Folketinget, at jo mere vi kunne få ryddet op efter det, man kunne kalde de tusind bilags tid, des bedre var det. Men nu skal vi altså have de tusind bilag ind igen; den enkelte skatteyder skal hvert eneste år involveres i en opgørelse over, hvad det er, man nu skal have tilbage fra staten.

(Kort bemærkning).

Pia Larsen (V):

Fru Pia Gjellerup spørger, om Venstre under alle omstændigheder vil have et fradrag. Ja, det vil vi, for jeg vil fastholde det, jeg sagde før, at vi synes, det er vigtigere, at staten er afhængig af borgeren, end at borgeren er afhængig af staten, og det betyder meget for os. Det

[Pia Larsen]

er muligvis ideologi, men det tager vi også med.

Med hensyn til succeskriteriet og hvor lang tid jeg synes der skal gå, før jeg vil vurdere det, vil jeg sige, at det jo var meget tidligt på efteråret 1993, så vidt jeg husker, at regeringen fremsatte dette forslag. Lige siden førstebehandlingen har forslaget været diskuteret, og det er jo en af de mange situationer, hvor vi kan glæde os over, at der er folk, der interesserer sig for, hvad der foregår her i folketings salen. Så allerede fra det tidspunkt, fra førstebehandlingen og fremsættelsen, har man kunnet tage stilling til ude i samfundet, hvad man mener om ordningen på den måde, den tænkes udformet. Og så har regeringen jo også sørget for at bruge en masse penge på at oplyse om ordningens muligheder og indhold, og det studerer folk vel også.

Når jeg taler om, at den er bureaukratisk, er det virksomhederne, den er bureaukratisk for. Det her er jo også erhvervs politik, det er ikke bare et spørgsmål om at få gjort rent. Der er fastlagt en godkendelsesprocedure for virksomhederne, de skal henvende sig til kommunen, og så må man håbe, at kommunen ikke har et eller andet dårligt forhold til virksomheden – sagligt eller usagligt – for ellers kan den ikke blive godkendt. Det er det, jeg mener med bureaukrati, fru Pia Gjellerup.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

For lige at ramme en pæl igennem det: Mig bekendt er de eneste, der ikke får godkendelse i kommunen, dem, der ikke vil lade sig momsregistrere. Det synes jeg vi kunne være enige om at de i hvert fald skulle. Eller hvis de har meget, meget stor gæld til det offentlige. Det mener jeg også vi har været enige om at stille som krav i en lang række sammenhænge, så det skal selvfølgelig også gælde her. Så det bureaukrati kan vi vist komme meget hurtigt over.

Til gengæld vil Venstre holde fast i, at skatteydere, der bruger denne løsning, skal gemme deres bilag i lang tid, fordi dette er involveret i skattesystemet. Det må vi konstatere, det er Venstres valg. Og det er altså øjensynlig styret af et sådan lidt ideologisk svip, kunne jeg forstå, for uanset hvor godt en tilskudsordning virker, uanset hvor lidt man kommer til at kon-

statere at bureaukratiet udvikler sig, så vil man have en skatteordning, man vil have det ind i skattesystemet. Det må vi bare anerkende, det har vi fået slået fast, sådan er det, sådan vil Venstre og De Konservative have det. Vi andre behøver jo ikke at lade os overbevise af den slags, når der overhovedet ikke er nogen saglige argumenter.

Så vil jeg gerne have at vide også fra fru Pia Larsen: Er det rimeligt for Venstre, at det er 50 pct. billigere for fru Pia Larsen at få gjort rent, end det er for en pensionist? Det vil jeg gerne have at vide. Jeg synes, det er et spørgsmål, som man går uden om i beslutningsforslaget, men det er noget af det, der gør, at beslutningsforslaget efter min mening er fuldstændig uvigtigt. Men jeg vil gerne høre: Synes fru Pia Larsen, det er rimeligt, at hun slipper 50 pct. billigere til den ydelse, end en pensionist vil gøre?

(Kort bemærkning).

Pia Larsen (V):

Jeg ønsker ikke at gå ind i en lang skatteteknisk diskussion med fru Pia Gjellerup. Jeg mener ikke, at folketings salen er velegnet til sådan noget. Men jeg vil bare kommentere det udtryk, fru Pia Gjellerup har benyttet flere gange i denne debat, nemlig de tusind bilags tid, eller hvad det var, og det med at gemme bilag i lang tid.

Jamen det ville da være lykkeligt, hvis vi slap for at gemme bilag i lang tid. Men denne regering har bl.a. via sin nye skattereform bidraget til, at vi er nødt til at gemme alle mulige andre bilag i lang tid, og så sker der nok heller ikke så meget ved at gemme bilag til brug for fradrag for rengøring og hjemmeservice i lang tid, dvs. indtil året er gået og man skal udarbejde sin selvangivelse. Det er forfærdeligt nok i forvejen, og det bliver ikke så meget værre af, at vi indfører et fradrag i forbindelse med denne ordning.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Det er jo et af de her gode, saglige argumenter, at der er nogle mennesker, en lille gruppe mennesker, der skal samle nogle bilag i forbindelse med deres beskatning. Det er en forholdsvist lille gruppe mennesker, det ved fru

[Pia Gjellerup]

Pia Larsen godt. Men det, at en lille gruppe mennesker skal gemme nogle i øvrigt for dem selv også ganske centrale bilag for at vide, hvad de overhovedet ejer, gør, at så skal det gå ud over alle andre skatteydere, så skal de også have mange bilag, de skal også prøve, hvordan det er at gemme bilag. Det er ikke noget godt argument, men det er da altid godt at få præ-senteret, hvilke mærkelige argumenter der ligger bag.

Så synes jeg ikke, at mit spørgsmål om, hvorvidt det er rimeligt, at fru Pia Larsen slipper 50 pct. billigere for at få gjort rent i sit hjem, end en pensionist gør, er skatteteknik. Jeg kender godt den dér idé, mange har med, at så snart det handler om skat, går rullegardinet fuldstændig ned, og så er der ingen, der forstår noget. Men dette er da meget, meget forståeligt. Det vil være 50 pct. billigere for fru Pia Larsen, end det vil være for en pensionist. Det kan være helt enkelt at svare på. Jeg kan næsten svare for fru Pia Larsen: Hvis hun synes, at det forslag, Venstre og De Konservative har fremsat, er et fortrinligt forslag, så synes fru Pia Larsen også, at det er fortrinligt, at hun kommer til at slippe 50 pct. billigere end en pensionist.

Anden næstformand (Grove):

Fru Pernille Sams for en kort bemærkning. Og så går vi videre i ordførrækken.

(Kort bemærkning).

Pernille Sams (KF):

Fru Pia Gjellerup har nu brugt stort set samtlige sine korte bemærkninger og også sin ordførtale til at fremføre med et tal, der siger, at fru Pia Gjellerup efter vores forslag ville kunne få en rengøringshjælp 50 pct. billigere end en pensionist. Så kan man selvfølgelig have den holdning, at pensionister slet ikke skal betale for rengøringshjælp, for de bør selvfølgelig have deres gratis hjemmehjælp; det mener vi i Det Konservative Folkeparti, men det er så noget helt andet.

Men hvis vi nu tager fru Pia Gjellerup på ordet: Hun mener, at en lavtlønnet skulle betale 50 pct. mere end fru Pia Gjellerup efter vores ordning. Så vil jeg spørge fru Pia Gjellerup, hvad fru Pia Gjellerup da mener at en lavtlønnet i Danmark har i trækprocent, siden der kan blive 50 procent forskel mellem fru Pia Gjelle-

rups trækprocent og en, der er lidt lavere lønnet.

Pernille Frahm (SF):

Da SF's ordfører på området, hr. Rahbæk Møller, ikke kan være til stede, skal jeg på hans vegne ikke trække debatten i langdrag, men bare gøre opmærksom på, at SF ikke stemmer for forslaget.

Pia Kjærsgaard (FP):

Tilskud, tilskud, tilskud og atter tilskud til skrot, til iværksættere, til ophugning, til orlov og til børn. Det er sådan stort set, hvad denne regering får tiden til at gå med at byde denne befolkning.

Ordnningen har været diskuteret meget, om det er en fiasko eller en succes, og man henholder sig fra regeringens side til, at den kun har været i værk i 33 dage, og derfor vil man stadig håbe, at det bliver en succes.

Jeg tror godt, man kan konstatere, at ordningen ikke bliver en succes. Bl.a. er der foretaget en undersøgelse i en gennemsnitskommune som Silkeborg, hvor fire private hjem havde benyttet ordningen i januar måned. Det er jo firmaer, der allerede er etableret, der har kunnet benytte dette som en slags ekstra iværksættedydelse.

Forslaget fra Venstre og De Konservative er sympatisk og under alle omstændigheder bedre end det makværk, som regeringen har præsteret. Men jeg synes, at der er en del uafklarede spørgsmål med hensyn til, om man stadig væk ønsker alle disse ordninger, hvad enten det er tilskudsordninger eller fradragsordninger, eller om man som Fremskridtspartiet faktisk ønsker en forhøjelse af den skattefrie bundgrænse, som under alle omstændigheder kommer alle mennesker til gode og endda mest dem med de laveste indkomster. Det være lige sagt til den sidste diskussion om, hvor meget den enkelte betaler i skat. Hvis man gjorde det i stedet for, kunne enhver betale sit, og hver enkelt skulle ikke være rodet ind i alt det bureaukrati, som vi vel føler vi alle sammen er alt for meget udsat for.

Under alle omstændigheder vil vi anbefale regeringen at tage denne elendige hjemmeserviceordning op til revision allerede nu i stedet for bare at lade den køre. Jo før, jo bedre.

[Pia Kjærsgaard]

Forslaget fra Venstre og Konservative vil vi se nærmere på under udvalgsarbejdet. Vi har en hel del spørgsmål, vi gerne vil have afklaret.

Sonja Albrink (CD):

Det er CD's overbevisning, at Venstre og Det Konservative Folkeparti med dette forslag er lidt for hurtigt ude. Tilskud til hjemmeservice har kun fungeret i kort tid, som også tidligere ordførere har sagt, og vi mener, det er alt for tidligt at revurdere ordningen.

Ministerens bemærkning herom kan CD til fulde støtte. CD har hele tiden stillet sig meget pragmatisk til diskussionen om tilskud eller fradrag og har også i forbindelse med lovforberedelsen om indførelsen af denne tilskudsordning ganske nøje vurderet begge muligheder. I CD er vi enige med de øvrige regeringspartier om hjemmeservicelovens udformning, og vi kan til fulde bakke op om den.

Ordningen med tilskud til hjemmeservice løber som sagt over en 3-årig periode. I CD er vi sikre på, at denne ordning bliver lige så god og populær som andre tilskudsordninger – også hvor Venstre og De Konservative har medvirket.

Jeg vil slutte med at sige, at jeg synes, man skal holde op med alle de negative signaler, som her bliver udsendt. Lad os nu hellere sige, at det er et godt tiltag. Så er jeg også sikker på, at vi i løbet af ganske kort tid vil finde ud af, at det er blevet en succes ligesom andre ordninger.

Jeg må meddele, at CD ikke kan tilslutte sig forslaget.

Lone Dybkjær (RV):

Også Det Radikale Venstre skal afvise forslaget. Vi er ikke tilhængere af, at det nuværende skattegrundlag reduceres. Derfor er vi altid modstandere af øgede fradragsordninger. Det er vi kendt for, og det har vi sagt masser af gange i folketingsalen.

Vi er i øvrigt tilhængere af et tilskudssystem, også fordi det er muligt at maksimere loftet forstået på den måde, at vi har en grænse for, hvor store tilskuddene er. Den grænse eksisterer ikke ved fradragsordningerne.

Al snakken om, at det er mere bureaukratisk med tilskudsordninger end fradragsordninger, baserer sig udelukkende på, at man ikke ønsker at kontrollere fradragsene, for ellers er der

tale om nøjagtig samme bureaukratiske system.

I øvrigt vil jeg sige, at jeg med interesse har hørt på debatten og kan konstatere, at der intet nyt er kommet frem, så jeg skal ikke bidrage yderligere til den.

Merethe Due Jensen (KRF):

Ja, jeg synes, at det er lidt kedeligt, at man kun trækker det eksempel frem om Silkeborg, som stod i Jyllands-Posten. Jeg kan da godt oplyse forsamlingen om, at der også har været mange positive eksempler, bl.a. i Politiken den 19. januar, og der er faktisk nogle, som har sagt deres arbejde op netop for at starte en lille virksomhed, så der på den måde er kommet flere arbejdsløse i arbejde, og det var jo netop det, der var hensigten med denne ordning. Allerede før ordningen trådte i kraft her den 1. januar, har vi måttet høre en voldsom kritik fra Venstre og De Konservative, der, som det ses af det beslutningsforslag, vi behandler i dag, mener, det burde være en ordning med skattefradrag og ikke med tilskud.

Personlig kunne jeg måske nok have en lillebitte smule sympati for tanken, men jeg synes, det er forkert at begynde at kritisere en ordning, som kun har fået lov til at fungere 1 måned. Det synes jeg er useriøst.

Derfor vil jeg stadig væk sige: Lad os nu lige få lov til at se, hvad der sker i det kommende halve års tid. Selv om der er mange røster i dag, der siger, at det er noget makværk, og ditten og datten, er jeg stadig væk lige så positiv og lige så stor en fortaler for hjemmeservice-tankens, som jeg var, da vi havde forslaget til første behandling.

Jeg synes ikke, man skal begynde at tale om at ændre noget, for man har set, hvordan det fungerer. I den forbindelse vil jeg gøre opmærksom på, at industriministeren ikke har været afvisende med hensyn til at ville se på ordningen. Selv om det måske ikke går i den retning, som Venstre og De Konservative vil have det, skal vi prøve på at få denne ordning til at fungere sådan, som det var tiltænkt.

Vi kan ikke give nogen tilslutning til dette forslag, men det tror jeg da heller ikke man havde forventet.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Det kan godt være, at Politiken har haft nog-

[Pia Kjærsgaard]

le andre eksempler. Det skyldes måske, at Politiken er regeringsavis og Jyllands-Posten ikke er det, i hvert fald ikke helt – endnu – men jeg vil bare sige til fru Merethe Due Jensen, som klandrer de andre partier for at kritisere noget, som kun har været i gang i en kort periode, at jeg synes, der har været mange eksempler på, at fru Merethe Due Jensen faktisk har kritiseret ting, inden de overhovedet er trådt i kraft, og mange gange også berettiget.

Dertil kommer, at det, som industriministeren – der før var en han, men som nu er blevet en hun – har lovet at man vil gøre, hvis man skal revidere denne ordning, jo blot er at sætte tilskuddet op. Altså man har vurderet, om det er for lavt et tilskud. Den eneste form for kritik, hvis man kan kalde det det, der er kommet fra regeringens side, er jo blot, at man mener, tilskuddet på 65 kr. er sat for lavt, og så sætter man tilskuddet op. Er det en måde at revidere tingene på? Det synes jeg i hvert fald ikke. Men det er faktisk det eneste, vi har kunnet høre fra regeringen angående en revision af dette her. Og det er jo så nemt. Dermed er vi tilbage i tilskudsordningerne – altså hvor meget skal det sættes op, og hvordan skal man egentlig få det til at fungere? Det er simpelt hen for sølle.

(Kort bemærkning).

Pernille Sams (KF):

Efter fru Merethe Due Jensens indlæg føler jeg mig nødsaget til at understrege, at vores forslag bestemt ikke er fremsat med det formål at genere regeringens model. Vores forslag er fremsat, fordi vi mener, at det er rigtigt og nødvendigt og på høje tid at få det gennemført. Vi har jo foreslået det tidligere, og vi foreslår det igen. Det er ikke fremsat for specifikt at kritisere regeringens ordning. Nu er det bare blevet aktuelt, at det falder sammen med, at vi altså slet ikke kan lade være med at kritisere regeringens ordning, fordi alle eksemplerne på, hvor dårligt den fungerer, vælter ind over os her hver dag i dagspressen. Så derfor er det jo en naturlig ting at tage med i debatten, men vores forslag er udtryk for, at det er ad denne vej, vi skal løse det helt grundlæggende problem, at vi skal have arbejde, som i dag udføres enten af gør det selv-folk eller som sort arbejde, frem i lyset. Der har vi anvist, hvordan det kan lade sig gøre, helt uafhængigt af, at re-

geringen har valgt en umulig model, som vi selvfølgelig jo ikke kan frede, fordi vi ved, hvad den vil føre til, og mener, det er forkert. Derfor har vi vel også lov til at nævne det i en debat i dag om et tilsvarende problem.

(Kort bemærkning).

Merethe Due Jensen (KRF):

Ja, der er andre modeller, og vi har faktisk ikke noget religiøst forhold til fradragsmodellen, som Venstre og De Konservative har, til trods for at vi er et Kristeligt Folkeparti. Disse modeller kunne jeg da egentlig godt tænke mig at se på og lytte til; så kunne man måske blive lidt klogere. Men det, som Venstre og De Konservative fremlægger i dag, kan vi slet ikke være med til.

Flemming Hansen (KF):

Jeg takker. Det har været en meget spændende debat, som efter min opfattelse fuldstændig har kortlagt, hvor vanvittigt regeringens forslag er. Jeg har stadig væk ikke fået svar på, at 65 kr. i timen ikke skulle være mere værd for et menneske, der har en trækprocent på 65, end for et menneske, der har en trækprocent på 40. Men det kan være, jeg ikke kan regne, og så er der ikke noget at gøre ved det.

Man har diskuteret, om det her er en fiasko eller ej. Og fru Pia Kjærsgaard nævnte et eksempel fra Jyllands-Posten som et godt eksempel og sagde, at der har været fire stykker i en by, der er på ca. 50.000 indbyggere, altså 1 pct. af befolkningen. Det svarer til, at der skulle have været omkring 400 mennesker i dette land, som skulle være tilmeldt, hvis vi ganger lidt op, og det er på 33 dage. Der er nogle, der siger, at det er meget, det er flot, det er imponerende. Vi synes altså ikke, det er så særlig flot, det skal jeg da ærligt indrømme. Har vi noget at sammenligne det med? Ja, vi har faktisk noget at sammenligne det med. Vi har nemlig et tal, der hedder 22.000 at sammenligne med. For ifølge et svar, som statsministeren har givet i Finansudvalget den 24. januar, har statsministeren meddelt, at disse tv-spot, man har brugt penge på, har givet 22.000 henvendelser fra mennesker, der gerne ville udføre arbejde for andre. Og sammenligner man det med de 400 og regner om på landsbasis, kan man altså ikke sige, at tiden har været kort. Den har ikke været særlig kort for dem, der gerne ville lave arbej-

[Flemming Hansen]

det, og de fleste af dem ville i øvrigt gerne have 65.000 kr. i tilskud i to år.

Så kan man spørge: Hvad har dette her kostet at markedsføre? Jeg har været imponeret over, at en socialdemokratisk regering er gået så kraftigt ind i markedsføring; det har næsten lignet propaganda. Der har været flotte annoncer i tv og i dagbladene, og det har været en fornøjelse at se, og jeg tror også, disse medier har været glade for tilslutningen fra regeringen. 12½ mio. kr. har det kostet ifølge de oplysninger, vi har fået fra Industriministeriet.

Derfor kan man roligt sige, at når der kun har været omkring 400 henvendelser på en måned og man har brugt 12½ mio. kr. på det, så er det nok den største markedsføringsmæssige fiasko nord for Alperne nogen sinde – det siger jeg til regeringens repræsentant. Hvad der sker syd for Alperne, har jeg ikke helt forstand på – der sker så meget.

Det er altså ganske ejendommeligt, hvad der sker, når regeringen har sådan en fiasko. Hvad kunne vi sammenligne det med, hvis man havde haft en tilsvarende fiasko ude i erhvervslivet? Ja, så var den direktør, der havde gennemført det, naturligvis blevet sparket ud samme dag. Man bruger ikke 12½ mio. kr. uden at få noget tilbage. Men i regeringens terminologi forfremmer man ham til trafikminister. Det er en ejendommelig verden, vi lever i.

Blandt de enkelte ordførere skal jeg sige til fru Pia Gjellerup, at det åbenbart kun er fru Pernille Sams og mig, der får en masse breve fra mennesker, der synes, at dette her er det værste, de nogen sinde har været ude for. Det er åbenbart også kun os, der læser aviser, hvor bl.a. fru Lillian Knudsen fra KAD retter en sønderlemmende kritik mod forslaget. Det er nok kun os, der læser det; det tror jeg da gerne. Jeg har ikke set nogen, der har omtalt det positivt. Var der ikke bare én, der kunne nævne nogen, der har omtalt det positivt?

Fru Sonja Albrink siger, det er lidt hurtigt, vi vurderer det, men det tror jeg jeg har givet forklaring på. Der har altså været 22.000, der vil lave arbejdet, og kun 400, der vil bruge systemet.

Fru Lone Dybkjær sagde så meget så hurtigt, at jeg ikke nåede at fange det.

Fru Merethe Due Jensen siger, at vi trækker Silkeborg frem som eksemplet. Ja, Politiken trækker det andet eksempel frem, og det refe-

rerer fru Merethe Due Jensen jo til, nemlig at der er masser, der gerne vil lave det arbejde, og det er fuldstændig korrekt. Det er da godt nok at få 65.000 kr. i tilskud i 2 år og så håbe på at få et par kunder oveni.

Jeg tror, at når man skal diskutere og afslutte debatten om dette her, har begge parter i sagen den svage flange, at man siger: Er det 100 pct. retfærdigt, afhængig af, hvilken trækprocent man har? Det kan det aldrig blive. Man kan spørge, om man kan få den ønskeverden med 100 pct. millimeterretfærdighed, som Socialdemokratiet har.

Så kunne jeg da spørge skatteministeren: Hvis nu vores model blev gennemført og man så sagde, at alle, der bruger hjemmeservice efter vor model, skulle have 50 i trækprocent? Så var det ens for alle, og 7 og 5 ville være lige stort set. Hvis man gjorde det sådan, ville det så være så uretfærdigt?

Skatteministeren (Stavad):

Jeg har fået, tror jeg nok, to konkrete spørgsmål; det ene var fra fru Pernille Sams.

Jeg beklager, at jeg først tager ordet nu, men jeg har forstået, at det er udtryk for almindelig høflighed, at ministre venter, indtil debatten er overstået, før de kommer med deres kommentarer. Så det var ikke udtryk for, at jeg ikke gerne ville svare fru Pernille Sams, der spørger: Skal en ordning fortsætte helt uafhængigt af, hvordan den fungerer, og bare køre? Jeg synes, fru Pernille Sams skulle lade den få lov til at prøve at komme til at fungere. Der er faktisk 2.500 virksomheder, der har meldt sig. Der er mange steder, hvor der er mange, der har vist stor interesse for ordningen. Alle undersøgelser viser, at der er en ganske betydelig del af befolkningen, der synes, det er en god idé.

Vi kan selvfølgelig diskutere og skændes i lang tid i dag om, hvorvidt vi nu synes, dette her er en succes, eller det er en fiasko, men sandheden er, at ingen af os har et rimeligt, ordentligt, tilstrækkeligt grundlag for at afsige dommen, i og med at vi ikke engang har fået de første regninger ind og kender de første tal for den første måned.

Derfor vil mit stiltfærdige forslag være, at når vi har et bedre grundlag at diskutere på – og det har man ikke efter hverken den første eller den anden måned – så finder vi ud af det.

[Skatteministeren]

Men jeg vil gerne signalere til de mennesker, der har investeret i denne ordning – som fru Merethe Due Jensen sagde, er der mennesker, som har opsagt et fast job og har troet på, at det var en god idé, og kastet sig ud i arbejdet – at Folketinget vil tage hensyn til dem. Det mener jeg er et hensyn, som også Venstre og De Konservative bør tage, så vi ikke pludselig hiver tæppet væk under de dispositioner, der er truffet. Det var det ene svar.

Det andet svar er til hr. Flemming Hansen, der siger, at han ikke kan forstå, at der er større ulighed med et fradrag på toppen, end der er med et tilskud. Jeg har for pædagogikkens skyld siddet med min lommeregner og foretaget et lille regnestykke.

Hvis vi nu forestiller os en virksomhed, som tager 135 kr. i timen alt inklusive, og vi har et tilskud på 65 kr., så bliver egenbetalingen for alle 70 kr., uafhængigt af om man har høj indkomst eller man har lav indkomst.

Hvis vi i stedet for ser på den ordning, som Venstre og De Konservative foreslår, nemlig 135 kr. i timen, en pensionist, der betaler 44 pct. i skat på toppen af indkomsten, altså under 130.000 kr. i en gennemsnitskommune, så bliver egenbetalingen 76 kr. for den pensionist, altså en rabat på 59 kr.

Hvis vi tager en person, der har over de ca. 250.000 kr. og har den højeste skatteprocent, stadig væk i en gennemsnitskommune med en skatteprocent på 65, ja, så får man et tilskud på 88 kr. og en egenbetaling på 47 kr.

Det er en lille illustration af, at der rent faktisk er betydelig forskel på, om man vælger den metode, som er skitseret i beslutningsforslaget, eller man vælger den metode, som regeringen har anvendt.

Så spørger hr. Flemming Hansen, om vi ikke kunne løse det, hvis alle havde en trækprocent på 50. Dertil må jeg sige, at alle jo ikke har en trækprocent på 50, og det er jo noget af det, der gør, at denne ordning er god i forhold til det sædvanlige system, hvor man ville kalde det et ligningsmæssigt fradrag, for man må huske, at der er jo sket det i denne sammenhæng ulykkelige for Venstre og De Konservative, at vi har fået en ny regering, som via en skattereform har nedsat skatteprocenterne, så at vi frem til 1998 kommer helt ned på 38 procent.

Det vil sige, at det formentlig vil være helt ubrugeligt for de fleste, fordi tilskuddet ville

blive alt for lille, hvis vi stoppede det ned i skattesystemet på sædvanlig vis. De 59 kr., som man ville komme ned på i 1994, ville falde til 51 kr., når skatteprocenten kommer ned på 38. Derfor er også det en god argumentation og begrundelse for, at det, regeringen har gennemført, er det bedste, og hvis nu Venstre og De Konservative gav det en chance og gik ud og også sagde lidt pænt om det i stedet for at sige det forkerte om det, var det måske et bidrag til, at folk havde større tillid til, at ordningen vil fortsætte, i stedet for at skabe usikkerhed om dens fremtid.

(Kort bemærkning).

Pernille Sams (KF):

Jeg vil tillade mig at stille skatteministeren et lille uddybende spørgsmål mere på baggrund af skatteministerens forklaring her. Jeg forstår da godt, at skatteministeren har et ønske om, at vi alle sammen ser tiden an og lader modellen køre, så den kan vise, hvad den duer til. Det er i orden, det skal vi nok, for vi har ikke flertal til noget andet, og når skatteministeren siger, at der er mange interesserede allerede, så er det da også rigtigt. I hvert fald er der mange, der er interesseret i at udføre arbejdet. Der er knap så mange mennesker, der er interesseret i at få arbejde udført, for ikke at sige at der er meget få, der er interesseret i at få arbejde udført.

Men det, man ikke kan lade være med at tænke over, er: Hvad er regeringens succeskriterium for denne model? Jeg vil gerne spørge direkte: Hvordan vil regeringen sikre sig mod, at det arbejde, der bliver udført efter regeringens ordning, ikke er den type arbejde, som er beskrevet i Mandag Morgens netværksmodel, hvor man træffer aftale med nogle mennesker, man kender, om diverse ordninger, og så klarer det på den måde, at man får betalt nogle fiktive udgifter, for at sige det mildt, og så bare får pengene ud af statskassen i stedet for.

Jeg vil derfor gerne spørge skatteministeren, hvordan regeringen vil sikre sig mod det, for det kan vel ikke være den slags aftaler, man gerne vil have frem, og sådan ser det ud som om ordningen sagtens kan bruges, som den er i dag.

Skatteministeren (Stavad):

Jeg bliver desværre nødt til at indrømme

[Skatteministeren]

over for fru Pernille Sams, at jeg ikke har læst Mandag Morgen. Derfor vil jeg heller ikke kunne give et kvalificeret svar på det, fru Pernille Sams spørger om, men jeg kan sige én ting ved stor sikkerhed, og det er, at det er væsentligt enklere at forhindre misbrug i den ordning, regeringen har gennemført, end det er i en skatteordning. Det ville være et meget stort og vanskeligt bureaukratisk papirvælde-projekt bare at sikre, at hver eneste krone, der blev bragt til fradrag, havde sin baggrund i rent faktisk udført arbejde, og at pengene blev beskattet af den, der modtager dem.

Det ligger i sagens natur i den måde, regeringens forslag er indrettet. Så jeg vil meget gerne se på det, som fru Pernille Sams henviser til, men hvis fru Pernille Sams har bekymringer i forhold til regeringens ordning, vil jeg sige, at fru Pernille Sams er overordentlig modig, når hun har turdet komme med et forslag af den karakter, som er indeholdt i Venstres og De Konservatives forslag. Det vil være uadministrerbart, hvis det er sådan, at man mener, at det, regeringen har gennemført, er vanskeligt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Grove):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 186:

Forslag til lov om varsling m.v. i forbindelse med afskedigelser af større omfang.

Af arbejdsministeren (Jytte Andersen).
(Fremsat 27/1 94).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling**Jan Petersen (S):**

Socialdemokratiet har længe ment, at varslingsreglerne ved afskedigelser i større omfang burde forbedres. Det mener vi af to grunde. For det første er det et led i at skabe større tryghed i jobbet for den enkelte lønmodtager. En væsentlig del af sådan en tryghed vil være, at der i situationer, hvor afskedigelser kan eller skal ske, er ordentlige spilleregler. Det skal reelt kunne afklares, om afskedigelserne er nødvendige, og der skal reelt være tid til, at medarbejderne kan involveres i de ændringer på arbejdspladsen, som måske er nødvendige. Det er for os et led i at lave moderne medarbejderpolitik på de enkelte virksomheder.

Vi synes og tror, at det er i både medarbejdernes og virksomhedens interesse. Vi tror, at en virksomhed får arbejdet udført bedre, når medarbejderne er tilfredse og trygge – selv i en situation, hvor afskedigelser kan være en nødvendig udvej. Vi tror også, det er et led i en nødvendig virksomhedsdrift, at man planlægger, og at planlægningen tager højde for de problemer, der kan opstå i virksomheder indimellem.

Den anden grund er, at gode varslingsregler er en nødvendig del af en moderne arbejdsmarkedspolitik. Arbejdsmarkedsmyndighederne skal have mulighed for at afhjælpe de problemer, der opstår, når en virksomhed foretager masseafskedigelser. Sådan noget kræver tid.

Den arbejdsmarkedsreform, der trådte i kraft ved årsskiftet, forbedrer arbejdsmarkedsmyndighedernes arbejde betydeligt, og i den sammenhæng er bedre varslingsregler en nødvendig forbedring af vores arbejdsmarkedsreform. Det skulle gerne betyde, at man regionalt og på de enkelte AF-kontorer dermed ude i lokalområderne får betydelig bedre muligheder for at begrænse såvel de individuelle som de arbejdsmarkedsræssige skader, som eventuelle større afskedigelser kan få. Det er et krav, vi har kendt fra vores lokalsamfund, hvor man har været udsat for egentlige virksomhedslukninger eller store afskedigelser, vi hermed kan indfri.

Det var også netop på baggrund af mange afskedigelser i lokalsamfundene, at vi i 1992 havde en debat i Folketinget, der endte med en dagsorden, hvori krævedes, at varslingsreglerne skulle forbedres. I den dagsorden nævnes